

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. Варна, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20223100502228 по описа за 2022 година

произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. А. Д., с ЕГН *****, с адрес: в гр.Б., ул.“****” №78, действащ чрез назначеният му особен представител адв.Р. Т. Д., с адрес: гр.В., ул.“*****” №53, вх.Г, партер, против Решение №2366/15.07.2022г., постановено по гр.д. №13171/2021г. по описа на РС В., в частта, с която са уважени предявените от “ОТП Факторинг България“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Витоша“ №15, мецанин, представлявано от И.Г.Д.-М., със съдебен адрес: гр.В., бул.“Вл.Варненчик“ №92, ет.4, чрез юрисконсулт Н. В., против жалбоподателят, искове с правно основание чл.422 от ГПК вр. с чл.415 от ГПК и чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.9, ал.1 ЗПК и чл.430 от ТЗ, и чл.86, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.99 от ЗЗД, за установяване на съществуването на задължения, за които е издадена Заповед №7862/15.12.2016г. за изпълнение на парично задължение по чл.417, т.2 от ГПК по ч.гр.д.№15848/2016г. на Районен съд Варна, а именно сумата от 20522.19лв., представляваща предсрочно изискуема главница по Договор за кредит за текущо потребление от 21.10.2015г., сключен между ответника и “Банка ДСК“ ЕАД, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на заявлението-14.12.2016г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 1976.48лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 15.02.2016г. до 08.11.2016г. и сумата от 44.40лв., представляваща обезщетение за забава в размер на

законната лихва за периода от 15.03.2016г. до 14.12.2016г., които вземания са прехвърлени в полза на ищеца с Договор за цесия от 13.03.2017г.

В жалбата се излага, че атакуваното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като се оспорват изводите на първоинстанционният съд, че процесното вземане е валидно прехвърлено от стария на новия кредитор-ищец по делото, чрез сключен между тях договор за цесия. Поддържа се, че първоначалният кредитор "Банка ДСК" ЕАД, не е изпълнил вмененото му от закона задължение да съобщи на длъжника-ответник за прехвърлянето на вземането, произтичащо от сключен между тях договор за потребителски кредит. Оспорва се доказателствената стойност на представеното по делото фотокопие от пълномощно /без достоверна дата на издаването му и без нотариална заверка/, с което двамата изпълнителни директори на "Банка ДСК" ЕАД упълномощават ищцовото дружество да уведомява от името на банката всички длъжници по вземанията по кредити, които банката е цедира с Договора за покупко-продажба на вземания, сключен на 13.03.2017г. Твърди се, че текстът и редакцията на закона, не позволяват предишният кредитор да бъде освободен от задължението си лично той да съобщи на длъжника за прехвърлянето. Твърди се още, че в случая изобщо липсва надлежно упълномощаване от банката към ищеца, предвид на липсата на достоверна дата и нотариална заверка на приложеното пълномощно. На следващо място се поддържа, че нормата на чл.99, ал.3 от ЗЗД, вменява задължение на предишния кредитор да потвърди писмено за станалото прехвърляне, като предвид текста на разпоредбата адресата на това потвърждаване би следвало да бъде длъжникът. Сочи се, че няма пречка това потвърждение да бъде едновременно направено заедно със съобщението. Твърди се, че в случая страните по договора за цесия от 13.03.2017г., неправилно са изтъквали закона в посока, че писменото потвърждение трябва да бъде от предишният кредитор на новия кредитор, което е видно от приложеното копие от писмо на двамата изпълнителни директори на "Банка ДСК" ЕАД-без изходящ номер и достоверна дата. Твърди се, че липсва логика при наличие на валидно сключен договор за цесия, едната от страните по договора да потвърждава на другата, че цесията е произвела ефект. В заключение се оспорва легитимността и законосъобразността на процесния договор за цесия, като се поддържа, че са опорочени редът за нейното сключване и за уведомяването за това. В този смисъл се поддържа, че цесията не е породила ефект, респективно ищеца не може да ангажира по съдебен ред отговорността на ответника за сключения между последния и "Банка ДСК" ЕАД договор за кредит. С оглед изложеното, се моли за отмяна на решението в атакуваната му част и за отхвърляне на предявените претенции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивна та жалба, с който се поддържа становище за нейната неоснователност. Поддържа се, че ищеца в качеството си на цесионер, е легитимиран да води настоящият иск, като се позовава на т.10, б.Б от ТР №4/18.06.2014г. по т.д.№4/2013г. на ВКС, ОСГТК и се сочи друга относима съдебна практика. Твърди се, че уведомяването на длъжника за процесния договор за цесия е извършено на база изрично пълномощно, предоставено от кредитора "Банка ДСК" ЕАД.

Сочи се, че цесионера е изпратил от името на цедента уведомително писмо до длъжника за прехвърляне на вземането, като според приложеното известие за доставяне последния, е получил лично пощенската пратка. Соци се още, че предвид обективизираното в исковата молба изрично волеизявление, дори да е било налице нередовност на уведомяването, то с връчване на молбата, ведно с приложенията, сред които са договора за цесия, уведомление по чл.99, ал.3 от ЗЗД и пълномощното от цедента за уведомяване на длъжниците за извършената цесия, то най-късно с връчване на отговора на исковата молба ответникът е уведомен за станалото правопримство и договорът е произвел действие. Ето защо се поддържа, че цесията е произвела ефект, респективно че ищецът е легитимиран да претендира и получи изпълнение на задължението по договора за кредит сключен между ответника и “Банка ДСК“ ЕАД. Предвид изложеното се моли за потвърждаване на обжалваното решение в атакуваната му част и за присъждане на направените по делото разноските по делото, в това число юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивника, чрез назначеният му особен представител, поддържа въззивната жалба и моли за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което да се отхвърлят претенциите.

Въззиваемата страна, чрез пълномощник, оспорва жалба и поддържа отговора си. Моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора съдът съобрази, следното:

Съдът е сезиран искове с правно основание чл.422 от ГПК вр. с чл.415 от ГПК, чл.430, ал.1 и ал.2 от ТЗ и чл.79 от ЗЗД, чл.86, ал.1 от ЗЗД и чл.99 от ЗЗД, за приемане на установено, че Д. А. Д., с ЕГН *****, дължи в полза на “ОТП Факторинг България“ ЕАД, с ЕИК 202317122, вземания по Договор за кредит за текущо потребление от 21.10.2015г., а именно: сумата от 20522.19лв., представляваща предсрочно изискуема главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на заявлението-14.12.2016г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от 2261.71лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 15.02.2016г. до 14.12.2016г.; сумата от 44.40лв., представляваща лихвена надбавка за забава /обезщетение за забава, съизмеримо със законната лихва/ за периода от 15.03.2016г. до 14.12.2016г. и сумата от 120лв., представляваща такса изискуемост, които вземания са прехвърлени от “Банка ДСК“ ЕАД в полза на ищеца с Договор за цесия от 13.03.2017г. и за които има издадена Заповед №7862/15.12.2016г. за изпълнение на парично задължение по чл.417, т.2 от ГПК по ч.гр.д. №15848/2016г. на Районен съд Варна. В условията на евентуалност при отхвърлянето на установителната претенция, поради ненастъпила предсрочна изискуемост преди подаване на заявлението, се предявяват обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.430 от ТЗ вр. с чл.9, ал.1 от ЗПК, чл.92 и чл.86 от ЗЗД вр. чл.99 от ЗЗД за осъждане ответника да заплати на ищеца задълженията по договора за кредит, които са прехвърлени с договор за цесия, както следва: сумата от 1975482лв., от която 9003.74лв., представляваща падежирала главница за периода от 10.10.2016г. до 10.09.2021г. и 10751.48лв., представляваща предсрочно изискуема главница, ведно със законната лихва от датата на

депозирание на исковата молба-09.09.2021г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от 729.85лв., представляваща редовна възнаградителна лихва за периода от 15.09.2018г. до 15.09.2021г. и сумата от 863.73лв., представляваща обезщетение за забава, съизмеримо със законната лихва за периода от 10.09.2018г. до 10.09.2021г.

В исковата молба се твърди, че на 21.10.2015г. между “Банка ДСК“ ЕАД и ответника, е сключен договор за кредит за текущо потребление, по силата на който банката е поела задължение да предостави на потребителя сумата от 21000лв., която следва да се върне в срок до 21.10.2025г на равни месечни анюитетни вноски, всяка включваща главница и възнаградителна лихва в размер на 7.714 %, при изпълнение на условията по програма “ДСК Престиж“. Поддържа се, че кредиторът е предоставил заетата сума по банкова сметка на ответника, който е обслужвал редовно кредита до 15.03.2016г. Сочи се, че поради допуснатата забава в плащането на главница и лихви над 90 дни, банката е обявила вземанията за предсрочно изискуеми, на основание чл.19, ал.2 от ОУ, чрез нарочно изявление, което е достигнало до адресата. Поддържа се, че с оглед обявяването на вземанията по кредита за предсрочно изискуеми, банката е инициирала производство по издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист, като в последствие е образувано и производство за принудително събиране на дълга чрез ЧСИ. Сочи се, че в хода на изпълнителното производство банката е прехвърлила процесните вземания с договор за цесия в полза на ищеца, за когото предвид дадените му указания от заповедния съд на основание чл.415, ал.1, т.2 от ГПК поради надлежното връчване на заповедта за изпълнение на длъжника, е налице интерес от предявяване на иска за установяване на вземанията, евентуално за осъждане на ответника да заплати процесните суми. Поддържа се, че ищеца е процесуално-правно легитимиран да предяви специалните установителни искове по силата на договора за цесия, за който длъжникът е уведомен от цесионера, като последният е бил упълномощен за това.

В срока по чл.131 от ГПК от назначеният на ответника особен представител, е постъпил отговор на исковата молба, с който се поддържа становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Оспорва се настъпването на прехвърлителен ефект от процесният договор за цесия, като се поддържа, че не е налице надлежно уведомяване на длъжника от цедента за прехвърляне на вземанията, респективно ответникът не дължи на цесионера вземанията по договора за кредит. Поддържа се още, че липсват доказателства за надлежното упълномощаване на цесионера да обяви вземанията за предсрочно изискуеми.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е

допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В случая оплакванията на въззивника, съставляват оспорване на формираните на районният съд изводи за валидност на процесният договор за цесия, поради липса на надлежно уведомяване на длъжника за прехвърляне на вземането, респективно ищеца не е станал титуляр на вземането. Така направените оспорвания не съставляват новонаведени възражения или фактически твърдения, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Предвид правилата за разпределение на доказателствената тежест и с оглед предмета на предявените претенции, ищецът следва при условията на пълно и главно доказване на да установи, че между кредитната институция и ответника, е сключен договор за кредит, съдържащи твърдените права и задължения /размер, срок, падеж, лихви, такси, обезщетения и т.н./, в това число и предаване /усвояване/ на заемната сума на кредитополучателят. Следва да установим още, че станал титуляр на вземането по силата на договор за цесия, сключен с предишният кредитор. Ответникът от своя страна, следва да установи правоизключващите си възражения за невалидност на процесния договор за цесия, т.е. че същия не е породил ефект.

В разглежданият казус между страните липсва спор и от представените по делото доказателства, се установява, че на 21.10.2015г. между "Банка ДСК" ЕАД и ответника е сключен договор за кредит за текущо потребление, за който са приложими Общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление. По силата на въпросният договор банката е предоставила на ответника сумата от 21000лв. със срок на издължаване от 10 години, считано от 21.11.2015г. при условията на погасяване, чрез 120 месечни анюитетни вноски. Кредитополучателят е извършил две плащания на 15.11.2015г. и на 27.04.2016г., след което е преустановил погасяванията. С оглед допусната забава с повече от 90 дни и на основание чл.19.2 от ОУ, с нарочно изявление, предхождащо искането за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ, банката е уведомила длъжника за настъпилата предсрочна изискуемост на вземането по договора за кредит. Посоченото изявление на банката, е обективизирано в нотариална покана, е достигнало до ответника на 08.11.2016г., когато същата е получена от неговия брат, който е поел задължение да я предаде на адресата. Ето защо се е реализирал фактическият състав на предсрочната изискуемост и кредитора, е легитимиран да получи изпълнение на цялото задължение, отнемайки преимущество на срока договорен в полза на длъжника. Като конкретните размери на дълга са установени с неоспореното заключение на допуснатата по делото ССч.Е.

Извършената от настоящия състав на съдът служебна проверка за валидност на договора за потребителски кредит, чрез приложение на закрилата съдържаща се в ЗПК /2006г., отм./, не установи нарушения на изискванията заложи в посоченият закон

относно претенциите предмет на настоящото въззивно произнасяне, респективно недействителност на договора или на част от него, която да води до нужда от редукия на задълженията на кредитополучателя.

С Договор за цесия от 13.03.2017г. “Банка ДСК“ ЕАД е прехвърлила в полза на ищеца вземания описани в приемо-предавателен протокол, сред които попада и вземането по процесният Договор за кредит от 21.10.2015г. В съответствие с предвиденото в договора за цесия, цедентът е снабдил цесионера с пълномощно, легитимиращо го да уведоми писмено длъжниците за прехвърлените вземания, препис от което е приложен по делото. От представените Уведомление за цесия и Известие за доставяне, е видно, че изрично упълномощеният за това цесионер, е съобщил цесията на длъжника на 03.05.2017г.-датата на достигане на пратката до адресата.

Изложеното обосновава извод, че е налице надлежно уведомяване на длъжника за цесията, респективно, че доводите на ответната страна в обратна посока, са неоснователни.

Дори обаче да се приеме липса на уведомяване, то това не опорочава сключването на договора за цесия, а според трайната съдебна практика длъжникът може да възразява успешно за непротивопоставимост на договора за цесия, поради липса на уведомяване, само ако твърди, че е изпълнил на стария кредитор до момента на уведомлението /така в Определение №987/18.07.2011г. по гр.д.№867/2011г. на ВКС, IV г.о. Същевременно връчването на особения представител на книгата по делото, представлява надлежно уведомяване за цесията на длъжника-ответник /в този см.решение по т.д.№193/2018г. на ВКС, I т.о./.

В заключение въззивният състав на съдът намира, че предявените претенции, са основателни, съответно че изводите на районният съд, които са довели до постановяване на атакуваният съдебен акт, в обжалваната му част, са правилни и законосъобразни. Ето защо решението на РС Варна, следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото в полза на въззиваемият, се следват деловодни разноски в размер на 600лв. за внесен депозит за особен представител и ю.к.възнаграждение което според правната и фактическа сложност на делото съдът определя на 250лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2366/15.07.2022г., постановено по гр.д.№13171/2021г. по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА Д. А. Д., с ЕГН *****, с адрес: в гр.Б., ул.“****” №78, да заплати в полза на “ОТП Факторинг България“ ЕАД, с ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Витоша“ №15, мецанин, представлявано от И.Г.Д.-М., сумата от 850лв., представляващи деловодни разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280 от ГПК, в

едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____